El miratge d'«El País»

QUIM CURBET

Durant molts anys, aproximadament des de 1984 fins al 2011, vaig ser un assidu lector del diari El País. Cada dia, a les set del matí, esperava que obrissin el paquet per comprar el primer exemplar al quiosc del mercat de Girona. Quan era fora de la ciutat, i preveia que no el podria comprar, me'ls feia guardar per llegir-los a la tornada. Els diumenges considerava imprescindible la lectura del suplement dominical, fos com fos, i omplia amb goig l'Autodefinido de la pàgina d'entreteniments.

El País era la meva missa de guardar, no era un beat, però combregava amb el disseny i el contingut editorial del diari. Ja no recordo exactament què va passar l'any 2011, però El País i jo ens vam anar distanciant. Primer vaig deixar-lo de comprar diàriament i, després, només el llegia algun diumenge o el dia del suplement cultural. Ara ja ni això, fa temps que no faig ni una cosa ni l'altra. En tinc prou amb els titulars que m'ensenyen les xarxes.

El País ha esdevingut un mitjà més de la caverna castellana, com El Mundo, La Razón o l'ABC i treballa incansablement per mantenir el PP en el poder. Probablement l'immens deute del grup Prisa amb la banca li pesa com una llosa. És una llàstima, perquè ara entenc que El País era el fil prim que em lligava a una determinada idea d'Espanya amb la qual encara podia encaixar. Però aquell país, el de paper i el real, ja ha deixat de ser definitivament el meu.

Espanya ja fa temps que s'ha separat de Catalunya i probablement la deriva editorial d'El País ho exemplifica clarament. Difícilment em tornaré a deixar seduir pels cants de sirena d'una Espanya que mai ens ha volgut comprendre i que, quan ha pogut, ha intentat anorrear-nos, però, sobretot, em sap greu pensar que aquella Espanya en la qual jo vaig arribar a creure no fos altra cosa que un miratge.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/09/07/miratge-del-pais/802768.html?utm_source=rss